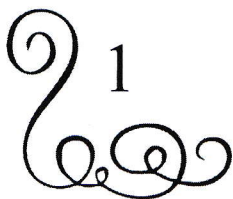

DEZILUZIA

INSTITUTUL EUROPEAN
2018

Cuprins

1	.....	7
2	.....	17
3	.....	25
4	.....	33
5	.....	41
6	.....	53
<i>1</i>	.....	63
<i>2</i>	.....	75
<i>3</i>	.....	81
<i>4</i>	.....	91
<i>5</i>	.....	102
<i>6</i>	.....	114
<i>7</i>	.....	119
EPILOG	.....	129

Sub soarele timid de septembrie, pașii săi se îndreptau spre nicăieri. Ceva în sinea lui îi spunea că înainta spre un drum fără întoarcere. Neliniștea îl rodea pe dinăuntru, pășea greoi cu picioare de plumb, simțind că e în plus în această lume. Încerca să urmeze un traseu imaginar și, în timp ce străbătea aleile înguste din centrul vechi al orașului, era stăpânit de o mâhnire apăsătoare. Cu capul plecat, aproape tremurând, se gândea că poate mai există în lume oameni singuri și posomorâți așa ca el. I s-a părut că aude un râs înfundat, dar, întorcându-și privirea, nu a văzut pe nimeni, astfel că și-a continuat drumul în tăcere, împovărat de tristețe. Era o zi splendidă, cu un cer limpede și o briză proaspătă ce mirosea a toamnă. Deasupra capului său, ramurile trosneau ușor în bătaia vântului, copacii își mișcau crengile, scuturând o ploaie de frunze. Zărea pe străzi cupluri plimbându-se la braț și spera să aibă și el, cândva, asemenea clipe de plăcere.

În felul acesta, pe nesimțite, lăsa zilele să treacă, sufocându-și sufletul de atâta tăcere, uitând cuvintele pe care le-ar fi putut exprima pentru a-și invoca fericirea.

Singurătatea îl copleșea, se simțea tras cu brutalitate din mijlocul oamenilor; ar fi fost fericit în compania oricui, nu avea pretenții, voia doar să simtă o prezență umană. I-ar fi fost suficient pur și simplu să vorbească, dar cu cine?

Era trecut de miezul zilei când s-a hotărât să iasă din nou din casă, dar de data aceasta cu un scop anume. Învins de teama depresiei, a pornit în căutarea unui specialist care să îl salveze de probleme. După vreo trei sferturi de oră de mers pe jos, a ajuns în fața unei clădiri impozante, cu o arhitectură veche, poziționată la bulevard, imposibil de neremarcată, cu un banner mare, deasupra intrării, pe care scria „Dr. psiholog Eva Volf”. A urcat treptele ce duceau către cabinet. S-a oprit pe un hol care servea ca sală de așteptare, dar, fiind singur, s-a gândit să bată la ușă. Când a intrat, și-a intersectat privirea cu o femeie ai cărei ochi verzi l-au pătruns în întregime. Nu mai fusese niciodată într-un asemenea loc și se simțea puțin stingherit de situație. De dimineață se trezise cu dorința de a spune tot ce simțea și tot ce credea, dar acum, aflat aici, înghețase de emoție. O voce caldă l-a îndemnat să se așeze. Rușinat, cu palmele transpirate, a luat loc pe canapeaua din stofă, de lângă ușă. Mai întâi s-a abținut să-și lase pe ea întreaga greutate, susținându-se în mâini. Camera mică, luminată artificial, aglomerată de cărți așezate dezordonat, rame cu diverse fotografii și ghivece mari cu flori, toate îi distrag atenția în diferite direcții, iar liniștea mormântală ce învelește întreaga atmosferă îi taie răsuflarea.

Eva se prezintă și întinde mâna către pacient, pentru a face introducerea.

- Albert, îmi pare bine, răspunde el, stânjenit.
- Dorești un ceai, ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, zice el, tușind pentru a-și drege vocea.

– Cu ce problemă ai venit? Întreabă ea, calm.

– Nu știu exact, sunt confuz... spune el, timid.

– Noi nu ne-am mai văzut niciodată, așa-i? Îmi cunosc toți pacienții, de aceea sunt surprinsă, în mod plăcut, să întâlnesc persoane noi în cabinetul meu, explică ea, zâmbind.

– Da, este pentru prima oară când vin...

– Este în regulă, tocmai mi s-a anulat o programare cu un pacient mai vechi și sunt liberă două ore. Te rog să completezi acest formular (și îi întinde o foaie A4) ca să am datele tale personale la dosar. Așa procedez cu fiecare pacient. Și... te ascult, îl îndeamnă ea în șoaptă, așezându-se pe fotoliul din apropiere.

– Nu știu cu ce să încep... nici măcar nu știu de ce mă aflu aici. Am mereu senzația de singurătate, o teamă bizară de oameni, mă simt marginalizat și lipsit de însemnătate. Nu am fost mereu așa sau nu am resimțit atât de tare sentimentul acesta până acum... Și faptul că sunt ignorat de Adam mă tulbură foarte mult.

De câteva luni am sesizat ceva bizar în comportamentul fratelui meu. El este mai mare decât mine cu zece ani și dintotdeauna am fost mai distanți unul cu altul, dar acum, de când s-a întors acasă, din străinătate, unde lucra ca inginer, am stat mai mult prin preajma lui. Mereu este agitat, ușor irascibil, debusolat. Locuim singuri, doar noi doi; părinții noștri sunt mutați în Olanda de cinci ani și vin rar în țară. Când am devenit major, mi-au dat variante să aleg, ori rămân aici să-mi continui studiile, ori mă mut cu ei în Amsterdam, iar eu am hotărât să rămân. Nu pot să spun că a fost decizia cea mai înțeleaptă pe care puteam să o iau, dar m-am bucurat că voi sta singur și voi putea face numai ce vreau eu, fără

restricțiile lor. Știam că Adam, fratele meu, nu are cum să mă deranjeze, fiindcă serviciul lui, în Austria, nu îi permitea să călătorească foarte mult, deci vizitele lui se anunțau foarte rare.

Fără să realizeze că a început să vorbească, Albert nu se mai oprește din povestit. Cu un avânt impresionant, lasă de înțeles că dorea de mult să găsească pe cineva care să îl asculte. Așezată în fața lui, Eva îl ascultă nemșcată, privindu-l drept în ochi. El îi remarcă buzele groase, tenul deschis la culoare și aerul fatal ce o făcea să pară mai tânără decât era. Apoi continuă:

– Ajuns singur, într-un apartament suficient de mare pentru mine, cu trei dormitoare, două băi și o bucătărie, am învățat să mă descurc fără prea multe ajutoare. De fapt, singurul ajutor pe care îl primesc în fiecare lună constă în banii trimiși de părinți. Ei știu că sunt la facultate și trebuie să plătesc taxe școlare și multe alte lucruri; în realitate, eu nu m-am mai înscris la universitate, după ce am terminat liceul. M-am gândit că aș avea nevoie de o pauză și că ar fi binemeritată după atâția ani de școală, știți?

Ea aprobă din cap.

– Ei nu m-ar fi înțeles, drept urmare, am stabilit că trebuie să îi mint. Planul meu este să descopăr lumea, să văd cât mai multe țări, să călătoresc peste tot și chiar asta fac. În fiecare lună, îmi aleg câte o destinație și plec singur în căutare de locuri noi. Bucuria de a călători este pentru mine indescrribibilă. Întotdeauna am bagajul făcut, iar în unele momente, ajung la aeroport neștiind unde merg. Caut pe loc o destinație, un bilet *last minute*, mi se pare palpitant. Viața mea poate părea simplă, dar eu mă simt întunecat, nu am mintea limpede.

S-a oprit și, citind perplexitatea pe chipul ei palid, se grăbi să adauge:

– Acum nu mai pot călători, de când Adam locuiește cu mine și mă simt izolat. Mă străduiesc să mă apropii de el, să avem activități împreună. Din câte înțeleg, nu mai vrea să plece înapoi în Austria și mă tem că va sta în permanență în apartamentul meu. Nu prea vorbește cu mine și îmi dă impresia că ascunde multe. Are camera lui pe care și-o închide cu cheia de fiecare dată când pleacă, iar eu devin din ce în ce mai suspicios. Iese din casă, în special seara, dar nu spune unde și cu cine. Fiind mai mic decât el, nu îmi dă atenție și mă desconsideră. Are treizeci de ani și e o enigmă pentru mine. Vă puteți imagina cât de greu e să ai așa un frate?

Eva încuviință din cap.

– Nu i-am văzut niciun prieten și nici nu i-am cunoscut iubita, partenera de viață pe care zice că o are. Problemele de serviciu îl apasă și îl fac să fie mai tot timpul pe gânduri, aceasta este scuza lui atunci când îl întreb câte ceva legat de viața personală. Nu mi-a dat niciun răspuns clar asupra motivului pentru care s-a întors în țară, cât concediu are, în caz că și-a mai păstrat serviciul, ori dacă are de gând să se stabilească aici definitiv. Sunt complet în ceață, mă simt frustrat și vreau să aflu ce ascunde.

Atenția lui nu era concentrată în întregime doar la ceea ce povestea, era distras de tot ce îl înconjură. La un moment dat s-a oprit, inima îi palpita intens. Era conștient că nu despre asta voia să vorbească, nu doar asta îl măcina, dar făcea tot posibilul să se eschiveze. Nu voia să insinueze nimic despre problema lui reală, dar era mulțumit că poate discuta cu cineva și despre